ole, waid teeb ausaste kõik, mis tarwis teda loodi, audub poege, toidab neid ja kiidab Jumalat. Oleks Jumal weel enam tööd tema peale pannud, kül siis teeks weel enam. Wara töuseb lind, otsib omale jalgaluseks puuoksa, laulab seal öppind lauluwiisi, ei kurwasta leiwa pärast. Siis, kui nälg käte tuleb, lendab ja otsib iwikest, otsib ja leiab, sest Jumal on mured pidanud, kui lind laulis ja kõik mured unustas. Oh häbenege nüüd, et linnud wagamad ja usklikumad teid; nemad laulawad röömuga ja ei tea, mis peawad sööma. See on meile häbiks öölduд, et meie nii palju ei taha teha, kui linnud. Ristiinimene peaks häbenema weikese linnu ees, kes ilma jutluseta ja ilma öppetuseta Jumala peale loodab. Kui lehekuus, millal linnu laul kõige ilusam, ühele neist ütleksid: kuda sa wõid nii lahke meelega olla, kus on so tagawara? noh, kül ta sind naeraks. Jah, linnud on selge sõnaga öppetajad, ja peaksid meid wägewaste

kihutama, enam Jumala peale lootma. Sellepärast ütleb Issand ka wiimaks: Eks teie ole palju enam, kui need? Jah, häbi kül, linnukesed inimese märgiks, tunnistuseks, et meil uskmata köwa süda, et meil selge tuimus. Linnud teewad, mis nende kohus, meie ei tee. — Nõnda ütleb õige usu üleswõtja, ja mõnda mis ta lindudest ja Jumala hoolekandmisest weel räägib, tahan siin lühidelt ülespanna. Kord nägi Lutherus lindu puu peal, kus ta õõsel tahtis aset olla. Waga mees ütles: See linnuke on oma leiba wõtnud, ta tahab siin rahuga puhata, ei kurwasta ega ole mured täis homse pääwa ja ta tarwiduse pärast, otsekui Taawet ütleb: Kes kõigekõrgema Jumala kaitsemise al elab ja alati kõigewägewama warju alla jääb, see ütleb Jehoowale: Sina oled mo warjupaik ja mo tugew lin, mo Jumal, kelle peale ma loodan! (Laul 91, 1—2). — Teine kord ütles Lutherus, et ei ole seda inimest mailmas, kes jõuaks ärataşuda, mis Issand Jumal